Nieuwsbrief

Jaargang 6, Nr. 2, Voorjaar 2017

www.winstuitverlies.nl

Winst uit Verlies

'Steun en troost vanuit Gods Woord bij kanker'

Stichting Winstuitverlies

Stichting Winstuitverlies richt zich op degene met of hersteld van kanker en hun echtgeno(o)t(e), kinderen, familie, vriend(in), nabestaanden en betrokkenen die steun en troost zoeken in Gods Woord.

Stichting Winstuitverlies wil met dit initiatief een aanvulling zijn op de reguliere kankerverenigingen die veel nuttige informatie over kanker geven en lotgenoten-contact bieden, maar 'religieus neutraal' willen blijven.

Daarnaast wil Stichting Winstuitverlies ook hen die ongetroost verder leven na de boodschap 'U heeft kanker' wijzen op de Ware Troost(er) in leven en sterven.

De stichting is opgericht op 3 september 2010. De grondslag van de stichting is Gods Woord en de Drie Formulieren van Enigheid van de Gereformeerde Kerken in Nederland, naar de Dordtse Synode van 1618 en 1619.

Stichting Winstuitverlies streeft onder meer naar:

- Het bevorderen van (individuele) contacten tussen lot- of geloofsgenoten.
- Het houden van bijeenkomsten
- Het steun verlenen aan de doelgroep
- Het verzamelen, documenteren en verstrekken van informatie
- Het belichten van ethische aspecten van behandelmethoden

In deze nieuwsbrief

Verlangen naar waarachtigheid… 4
Kan ik sterven? 5
De envelop met persoonlijke boodschappen 11
De Herberg, Arnhem 15
Contact Rondvaart Winstuitverlies op de Linge 18
Frank twee keer uit Gods Hand gekregen 19
Landelijke contactdag Najaar 2017 24
Jongerenweekend 2018 24
Hartelijk dank voor uw steun! 25
Bestel de Bundel Winst *uit verlies* 26

Reageren? Mail naar: info@winstuitverlies.nl

Verlangen naar waarachtigheid…

“Eerlijk duurt het langst”, dat wordt ons al vroeg bijgebracht. Dat eerlijk zijn niet gemakkelijk is, wordt ook al jong ondervonden. Bewust of onbewust de waarheid geweld aandoen lijkt in ons voordeel. Hoe oprecht zijn wij? Komt ons gedrag overeen met ons verlangen, zoals wij ons voordoen met onze intentie(s)? Of ‘dieper’ nog: hoe goed kennen wij onze intenties en hoe oprecht zijn die?

Bij wie kanker wordt vermoed of wie de diagnose kanker krijgt, blijkt veelal tegen beter weten in de ernst van de realiteit te worden ontkend. Misschien valt het wel mee, zijn er behandelingen mogelijk, je hoeft er niet direct het ergste van te denken… En als het eind van het leven ‘in zicht’ komt duurt het wel ‘even’ voor de werkelijkheid, lijdelijk of door genade lijdzaam, daarvan wordt aanvaard.

Wie met het ‘waarachtig zijn’ worstelde en daarover veel heeft geschreven, is de bekende kerkvader Augustinus. De eigen irrationaliteit en onbewuste drijfveren ziet hij niet alleen als mogelijke oorzaken van de persoonlijke maar ook van de sociale instabiliteit. Integriteit – waarachtigheid – ziet hij gesteund door een balans in het persoonlijke leven. Lichaam en geest moeten hierin samenwerken. Balans in de geest veronderstelt balans in het lichaam. Beiden vormen de basis voor persoonlijke integriteit. Hoe herkenbaar voor hen die kanker hebben (gehad)! Een aansporing, zoals u ook deze nieuwsbrief zult lezen, om vrede met God in Jezus Christus te vinden in onze gezonde dagen.

Wat we ook van Augustinus kunnen lezen, is dat hem een gemeenschap voor ogen staat die veilig is in die zin dat het onrustige of gekwelde individu zich eerlijk en kwetsbaar mag opstellen. Hij gaat ervan uit dat *waarachtigheid* het gevolg is van een band, waarin mensen hun zorgen en onrust met elkaar kunnen bespreken. Niet zonder elkaar te confronteren met aantoonbare fouten of bepaalde principes, maar dan wel met als doel het welbevinden of ‘heelheid’ op het oog te hebben van de betreffend persoon. Wetend dat dé Waarheid alleen in God is.

Het is ook het verlangen van onze stichting dat in de artikelen in deze nieuwsbrief en de contacten in de ontmoetingen de veiligheid, de onderlinge band wordt gevoeld om in waarachtigheid zorgen en onrust met elkaar te delen.

Hartelijke groet,
Henk-Jan Koetsier (voorzitter bestuur)

Kan ik sterven?

Interview met Thomas en Tineke Jacobsen (beiden 35 jaar), ouders van Tom (11 jaar), Joanna (10 jaar), Julian (8 jaar en Lydia (6 maanden) over hun ervaring met kanker en Winst uit verlies.

Begin 2010 loopt Thomas met vage buikpijn klachten. Verschillende bezoeken aan de huisarts en in het weekend aan de huisartsenpost brengen geen verlichting, de voorgeschreven antibiotica geen herstel. Tot een oudere arts op de huisartsenpost een vermoeden heeft en vraagt of er al eens een echo is gemaakt. Tineke denkt dat hij al dacht wat het kon zijn. Op aanraden van deze arts vragen zij bij hun eigen huisarts om verder onderzoek. Die doet goed lichamelijk onderzoek en vraagt aan Thomas “Wat denk je zelf?” “Nou, het zou wel kanker kunnen zijn”, antwoord hij. De huisarts bevestigde dat dit het inderdaad kan zijn. Later besefte Thomas dat hij toen niet goed realiseerde wat hij zei.

Op doorsturen van de huisarts wordt in het ziekenhuis onderzoek gedaan waar het vermoeden wordt bevestigd: teelbalkanker stadium 2. Thomas is op het moment van de boodschap alleen. Zelf vond hij niet nodig dat Tineke meeging. Al had zij dat zelf wel gewild. “Achteraf misschien beetje onnadenkend”, zegt Thomas nu. Dezelfde middag wordt geprobeerd de operatie uit te voeren wat vanwege de planning op de OK niet blijkt te lukken. Door de snelheid van handelen beseft Thomas de ernst van de situatie. “De grond zakt dan onder je voeten vandaan”, zo ervaart hij dan. Het lukt om de operatie met spoed enkele dagen daarna alsnog uit te voeren.

De operatie en behandeling

Thomas: “Normaal schijnt de operatie erg mee te vallen, het is een dagbehandeling, maar ik heb echt ‘gigantisch’ veel pijn gehad”. De zuster stelt voor om morfine te geven wat als gevolg zou hebben dat Thomas een nachtje in

het ziekenhuis moet blijven. Toch mag hij nog ‘s avonds naar huis. Het stadium waarin de teelbalkanker zich bevond wordt later definitief vastgesteld. Na een maand krijgt Thomas een CT-scan met als uitslag uitzaaiing naar de longen en lymfklieren. Van Ede wordt Thomas doorgestuurd naar het Radboudumc in Nijmegen waar opnieuw onderzoek plaatsvindt en waar blijkt dat de uitzaaiingen zich hebben uitgebreid. Kenmerkend voor de agressiviteit van deze vorm van kanker. Er wordt snel gestart met de behandelingen met chemotherapie. Tineke vertelt: “Elke dag kreeg je kuren, vijf dagen achter elkaar. Van ’s morgens acht uur tot het op was”. Thomas: “Een chemokuur was kort, drie keer om de drie weken een midweek, maar wel heel heftig. Een jongen waar ik bij op zaal kwam te liggen had al kuren gehad en was heel ziek. En ik moest nog met de eerste beginnen.” Tineke vult aan: “Jij was van de eerste kuur al zo ziek”. Daarbij kreeg Thomas als bijwerking 12 uur achter elkaar de hik wat ook erg vermoeiend is . Daartegen kreeg hij een ‘soort drugs’ wat hielp om de hik te stoppen. In de twee weken rust die op de vijf dagen chemo volgde, kreeg Thomas thuis in de eerste week nog een chemo van een half uur toegediend. In september 2010 was de behandeling met chemo, die in juli daarvoor zijn gestart, afgerond.

Het herstel

“Naar mijn gevoel ging toen het herstel daarna erg snel. Binnen anderhalve maand was ik weer fulltime aan de gang”, zegt Thomas. Tineke vult de hiaten in herinneringen aan. Dat bleef niet zo. Het bedrijf waar Thomas werkte en re-integreerde ging in november 2010 failliet. Thomas, die net weer 100% werkte, kreeg ook dat erbij. Gelukkig kon Thomas mee met de overname al had hij daar niet direct een goed gevoel bij. In Februari 2011 stapte Thomas over naar de coöperatie waar de failliete onderneming eerder onderdeel van was. Een jaar later gaat hij met zijn vorige directeur een nieuw afbouwbedrijf in Renswoude starten waar Thomas, verantwoordelijk voor de interne organisatie, nu werkzaam is. Een jaar houdt hij het vol, al was het zwaar, en toen ging het met hem zelf niet goed. Met ontkennen van deze werkelijkheid houdt Thomas het nog een jaar lang vol. Thuis merkte ze dat goed. Thomas: “Ik werd steeds korter en het werd steeds lastiger om het vol te houden. Op het laatst stond ik te tollen op m’n benen.” Uiteindelijk meldt Thomas zich ziek. In gesprek met de psychiater kwam er uit dat hij op het randje van een burn-out zat. Teveel van zichzelf gevergd. Tineke: “Je hebt wel twee weken op bed gelegen voor je weer wat kon doen”. Van vooraf aan bouwt Thomas met twee uurtjes per dag zijn werk weer op tot 4 uur per dag. Gaat hij daaroverheen dan krijgt hij een terugslag. Zo gaat het twee jaar lang. In overleg met de bedrijfsarts meldt Thomas zich bij het UWV. Hij wordt voor 68% afgekeurd en wordt voor wat hij kan werken weer aangenomen bij coöperatie. In de opmerking “En zo is het nog steeds” van Thomas klinkt teleurstelling door. Hij

hoopt dat het nog beter wordt, maar gelooft het niet meer. Door de jaren heen zit er geen verbetering in. Vooral stress op het werk kost veel energie. Thomas: “Je denkt dat je de situatie aanvaard hebt.” Tineke: “Als het een tijdje goed gaat dan komt er toch weer hoop op dat het beter wordt. Als de terugslag komt, is het dan toch telkens een teleurstelling”.

Antwoord op de levensvraag

Wat doet deze ingrijpende ervaring kanker en de gevolgen met je? Thomas: “Op het moment dat je de boodschap krijgt, stort de wereld in voor je. Je leeft echter weer door. Achteraf zie ik het als besturing van de Heere dat de zaak kort na mijn herstel failliet ging. Het werk was mij alles en geld verdienen vond ik van groot belang. Tijdens mijn ziekte en herstel was ik bezig met overleven. Mijn vrouw en gezin was toen van belang. De rest komt wel weer. En dat kwam ook weer toen ik herstelde. Je moet je gezin onderhouden, geld verdienen.”

Toch werd het niet meer zoals daarvoor. Door de boodschap en tijdens de behandelingen kon veel worden nagedacht. Thomas: “Toch ben ik daar heel oppervlakkig in geweest. Tot mijn zwager op bezoek kwam”. De zondagen in het ziekenhuis vond Thomas best moeilijk. Die zondagmorgen komt zijn zwager hem gezelschap houden en raken zij in een diepzinnig gesprek. Tot zijn zwager hem de vraag stelt: “Nu gaat het goed en word je beter. Wat als je niet beter zou worden, kon je sterven?”. Thomas: “Die vraag heeft mij stilgezet en heeft me niet meer losgelaten”. Met deze vraag heeft Thomas twee jaar lang geworsteld. “De Heere heeft aan mijn levensboom geschud. En ik ga maar door”. “Voor mij werd het een worsteling om vrede met God te vinden. Veel stond die vrede in de weg. Eerst buiten mijzelf en tot ik zag dat ik het zelf was die niet kon buigen. Op een avond kwam het zover dat ik het voor de Heere verloor. Alles was goed, onverdiend, wat de Heere doet. Dat gaf mij een ongekende rust. Ik werd bepaald bij de tekst: ‘Op de berg des Heeren zal het voorzien worden’. Later begreep ik dat de tekst een belofte was dat de Messias komen zou. De Heere bevestigde in deze weg dat ook mij vergeving op grond van Zijn offer geschonken is.”

Wat wilt U dat ik doen zal?

Thomas vertelt verder: “Tijdens een bevestiging van een ouderling preekte de dominee over ‘Hij die u roept is getrouw die het ook doen zal’. Dat sloeg zo naar binnen dat ik meende geroepen worden tot werkzaam zijn in Gods koninkrijk. Maar hoe moet dat? Zelf acht ik me voor predikant niet geschikt In gesprek met onze predikant gaf hij aan dat de Heere die roept op Zijn tijd ook zal zenden.” Thomas meldt zich aan bij de CHE voor de opleiding tot pastoraal werker. Hij

moet vanwege zijn vooropleiding een tweedaagse toelatingsexamen doen. In de veronderstelling dat de eerste dag op een woensdag is meldt Thomas zich. Dan blijkt dat de eerste dag de dag ervoor op dinsdag was. Voor Thomas is een duidelijk teken dat de Heere niet wil dat hij zich op deze weg begeeft. Het wierp hem in een zwart gat. Wat wilt u dan Heere dat ik doen zal?

In de overtuiging dat de Heere dan op Zijn tijd de weg verder zal wijzen wacht Thomas af. Maanden daarna staat er een oproep in de kerkbode voor medewerkers voor de kinderevangelisatie vanuit de kerkelijke gemeente. Bij de oproep staat dezelfde tekst die Thomas op zijn hart gebonden kreeg. Thomas: “Ik was alleen wel zo eigenwijs dat ik me niet aanmeldde en dacht als de Heere mij bedoelt, dan zullen ze me wel vragen”. Daar gingen enkele weken over heen toen Thomas gebeld werd met de vraag of hij wilde meewerken. Hij kon zonder toelichting direct ja zeggen, wat de beller verwonderde. Meestal moest ze iemand eerst overtuigen. Thomas kon getuigen dat de Heere haar voor was geweest om hem deze weg te wijzen. Ondertussen doet Thomas de kinderevangelisatie en volgt een cursus voor het geven van bijbelvertellingen. In veel voelt hij zich onbekwaam en is niet gauw tevreden over wat wordt bereikt. Thomas weet dat de Heere hem echter hiertoe geroepen heeft.

Terugkijkend is Thomas dankbaar dat de Heere hem deze ziekte heeft gegeven. Zonder dat zou hij nog zonder God geleefd hebben, geen rekening met Hem gehouden hebben. Geleefd hebben voor zijn werk en het geld.

Daarmee wil Thomas wat hij heeft meegemaakt niet bagatelliseren. Vermoeidheid en alles wat dat tot gevolg heeft, wat niet meer overgaat, vindt hij vele malen zwaarder dan het ziekzijn van de kanker. Ook bleek dat na de behandelingen de schildklier vrijwel niet meer werkte. Met medicijnen is dat ingeregeld alleen hoeft er maar iets te gebeuren of het is weer ontregeld. Daarbij een lichte vorm van diabetes, een leverafwijking en hoge bloeddruk maken dat het herstel fragiel blijft.

Invloed op relatie(s)

Wat heeft de ziekte, de behandelingen de gevolgen voor invloed op de relatie? Tineke: “Ik kon niets doen. Alleen maar toekijken. Heel onmachtig. Vooral in begin kwam het bij me op: Straks moet ik het alleen gaan doen met drie kleine kindertjes. Ik vond het heel eng want in 2008 is mijn moeder aan leverkanker overleden. Dat kwam allemaal terug hoe dat gegaan is. Misschien moet ik het opnieuw beleven. Je moet verder. Gelukkig kon ik doordat familie en vrienden op de kinderen paste, wel naar het ziekenhuis.” Thomas: “Ik heb het altijd gezegd,

voor jou is het veel moeilijker dan voor mij". En nu het voorbij is? Tineke: "Het valt nog niet mee. Zeker niet toen Thomas zo vermoeid was". Is er wat veranderd? Samen vinden ze dat ze meer samen leven, naar elkaar zijn toegegroeid. Zo voelt Tineke beter aan als Thomas bijvoorbeeld niet meer kan. Al valt het niet altijd mee daar rekening mee te houden voor Tineke en de kinderen. Willen ze weg of voetballen dan lukt het Thomas niet. Tineke: "Soms denk je ook wel pak ook eens aan. Alleen als hem dat niet lukt?". Thomas: "Ik weet nog goed dat de tweede week dat ik thuis kwam, dat erg zwaar vond. In het ziekenhuis wordt voor je gezorgd. Ik kon toen weinig verdragen". Gelukkig gaat het in het gezin nu goed. Wat lastig blijft is begrip te vinden dat Thomas beperkt blijft. Het is toch allemaal goed gekomen? De gevolgen zijn voor de buitenwereld niet zichtbaar. Zelf je grens blijven bewaken en aangeven.

Nieuw leven

Een wonder werd het toen Tineke zwanger bleek te zijn. Tegen alle medische verwachtingen in. Thomas: "Artsen waren er heel stellig in. Jij kunt na alle behandelingen niet meer vruchtbaar zijn. Onderzoek daarna vonden zij overbodig". Tineke: "Je rekent er helemaal niet meer op. Voordat ik de zwangerschapstest deed wist ik het al zeker. Wel bleef het onzeker of alles aan de baby goed was. Door een vergelijkbare situatie bij een ander stel die na behandelingen wel een kind kregen, maar met een afwijking." De zwangerschap zette de boel wel even op z'n kop. Het gezinsleven krijgt opnieuw een onverwachte wending. Spullen moesten opnieuw worden aangeschaft. Ook kostte Thomas de geboorte, vooral met traplopen heeft hij moeite, energie. Wat niets af doet van de grote blijdschap de geboorte van Lydia geeft.

Kinderen hebben van de ziekte en behandelingen van Thomas niet veel meegekregen. Al miste ze papa wel als hij in het ziekenhuis lag. Ook het kaal worden van Thomas was voor de kinderen geen groot probleem. Wel zeggen ze, als ze willen voetballen, nu wel: "Papa is altijd moe". Maar erg veel hinder lijken ze er niet van te hebben.

Reacties van omgeving

Hoe reageert je omgeving? Vele hebben moeite om naar je toe te komen of je aan te spreken. Wat hun samen opvalt is dat in de ziekteperiode vrienden niet op bezoek zijn geweest. Thomas: “Ook bij hen zag je de terughoudendheid, verlegenheid met de situatie”. Bellen wel en hebben dan veel vragen. Contact daarna is anders geworden. Thomas: “Je wilt niet telkens de problemen die je nu in het dagelijks doorleven ervaart, ter sprake brengen. Waar het om familie gaat vraag je weleens af: wat moet ik op die verjaardagen doen? Het gaat allemaal om het hier en nu. Het heeft mijn hart helemaal niet meer. Juist over de dingen waar ik over wil praten valt het helemaal stil”. Ook Tineke, hoewel het verschillend kan zijn, leeft in het besef dat vroeg of laat je alles achter moet laten. Gelukkig vinden vrienden als zij erover beginnen, het geen gezeur.

Het (gezins)leven gaat door, gelukkig met Thomas. Tineke: “Je zult wel nooit meer helemaal aan het werk komen”. Samen hebben zij met vallen en opstaan daarin hun weg gevonden. Ondernemen meer samen, maar laten elkaar ook vrij om eigen activiteiten te hebben. Tineke: “Vooral in het begin was het best lastig. Je kunt niet meer je eigen gang gaan. Dat was best wennen.” Thomas heeft zijn eigen moestuin. Met een knipoog tegen Tineke: “Om jou niet voor de voeten te lopen”. Waarop zij uitroept: “Dat is niet waar!” Ook Tineke heeft buitenshuis haar (vrijwilligers)werk gevonden. Toch blijft ‘ongewoon’ dat de man als kostwinner ‘op de bank’ komt te zitten omdat hij niet meer kan. Het blijft een tegenstrijdige werkelijkheid.

Een boodschap die tot ons allen komt

Thomas (en Tineke) zouden de lezers mee willen geven vanuit hun ervaring: “Zoek de Heere in je gezonde dagen. Als ernstige ziekte komt, dan komt er zoveel op je af. Ben je veelal ook te ziek om daarmee bezig te zijn. Zelf mocht ik nog beter worden. Dat had ook anders gekund en velen worden niet beter. Wat zo in mijn opkomt en in mijn hart leeft: Mijn God, U zal ik eeuwig loven, omdat Gij het hebt gedaan! Dat mag nu in alle gebrek zijn, en straks volkomen!”

Veenendaal, 4 april 2017

De envelop met persoonlijke boodschappen

Terugblik Jongerenweekend 2017

De envelop met persoonlijke boodschappen. Geschreven door de deelnemers van het Jongerenweekend aan elkaar. Het blijkt ook dit jaar een bijzonder waardevol geschenk. Een aandenken aan een onvergetelijke ontmoeting met lotgenoten. De beleving rond kanker en de gevolgen verbinden.

Tegelijk arriveerden de deelnemers bij het woonhuis in Leusden. Een mooiere start hadden we ons niet kunnen bedenken. Gelijk was daar de eenheid in met spanning uitzien wat komen gaat. Voorzichtig kennismaken onder genot van een drankje en een hapje. Het eten wordt gehaald. De gesprekken voortgezet. Het voelt als eenheid, leden van elkaar.

De avond wordt gevuld met nader kennismaken. Wat is jouw situatie? Welk verlies ervaar jij? Het delen en vinden van (h)erkenning. Dat lucht op al put het uit. Je kunt het bij elkaar kwijt. Met een lach en een traan maakt het minder zwaar. Verwerken, slapend of wakend, op naar de volgende morgen.

Aan het ontbijt met warm gebakken broodjes is het stilletjes wakker worden. Indrukken, emoties, vragen veel energie. De maaltijd besluiten is de start van de Bijbelstudie. Bezinnen op dé Winst in het verlies met als thema een ‘boom’. Een boom roept veel verschillende beelden, eigenschappen op. We delen die met elkaar. In groepjes wordt bezonnen hoe het Woord, God Zelf, het antwoord geeft. Eerlijk naar binnen gekeken en naar Boven geblikt. De vragen, verwarring en zoektocht naar Gods weg in ons leven. Een boom geplant aan waterbeken die hier op haar tijd vrucht geeft. Straks in Zijn Koninkrijk doorlopend van maand tot maand. Wie begeert die vrucht niet?

Het wordt stiller in de groep. De pennen krassen, de hersenen kraken. Woorden worden gezocht om mee te geven aan elkaar. Bemoedigend, oprecht uit het hart. Veel of weinig. Elk woord op zijn pas – tijd en wijze – gesproken, is als gouden appelen in zilveren gebeelde schalen.

Uitbeeldend wordt het Jongerenweekend 2017 afgesloten. Jouw levensboom op canvas gekleurd met opgeheven of hangende takken. Staande in de lente, winter herfst of zomer.

Aan het eind gekomen van dit weekend scheiden de wegen. Ieder keert terug naar zijn of haar woonplaats. Vervuld met veel gedachten en gevoelens. Sommige thuiskomend waar een plek leeg blijft. De briefjes gingen mee. Getuigend van verbondenheid in verlies en het uitzien naar dé Winst. In Christus alleen voor eeuwig verbonden!

Wie weet ook tot een volgende ontmoeting hier op aarde.

Gedicht gedeeld op het Jongerenweekend

Wees als een boom, geplant in goede aarde,
gevangen in de stralen van Gods licht.
Ook als de levensstormen hem niet spaarden,
toch fier omhoog, de takken opgericht!

Een boom, gegrond, geworteld in de liefde;
beschenen door de Zon die nimmer dooft;
en, zodat nooit de bliksem hem doorkliefde,
beschermd rondom door 't schild van het geloof.

Een boom, die op de Levensboom geënt is,
begoten door de zegen van het Woord;
een boom, die door de Hovenier gekend is...
zó'n boom brengt waarlijk goede vruchten voort!

~ Jelly Verwaal ~
uit Leven van dag tot dag

Jongerenweekend 2018 staat gepland op 26 en 27 januari 2018

Uw onmisbare steun in de vorm van een gift maakt de activiteiten van de Stichting Winstuitverlies voor mensen met of hersteld van kanker en hun directe naaste mogelijk.

Giften aan de stichting zijn fiscaal aftrekbaar.

U krijgt als donateur tweemaal per jaar de nieuwsbrief gratis thuisgestuurd.

Maak zelf uw keus hoe u geeft door aan te vinken:

- Ik doneer jaarlijks een bedrag van € ……,00 (minimaal € 15) en maak het bedrag over naar NL63 RABO 0157 5841 51 t.n.v. Stichting Winstuitverlies te Nunspeet.

- Ik machtig hierbij Stichting Winstuitverlies, gevestigd te Nunspeet op Dreeslaan 1 om *jaarlijks* een bedrag van € ……,00 (minimaal € 15) af te schrijven van mijn rekeningnummer:
  (IBAN)……
  t.n.v. ……te ……

Door ondertekening van dit formulier (zie ommezijde) geeft u toestemming aan:

- Stichting Winstuitverlies om doorlopende incasso-opdrachten te sturen naar uw bank om een bedrag van uw rekening af te schrijven en
- uw bank om doorlopend een bedrag van uw rekening af te schrijven overeenkomstig de opdracht van Stichting Winstuitverlies.

Als u het niet eens bent met deze afschrijving kunt u deze laten terugboeken. Neem hiervoor binnen acht weken na afschrijving contact op met uw bank. Vraag uw bank naar de voorwaarden.

✂

Titel ☐ De heer ☐ Mevrouw ☐ Familie

Naam _____

Adres _____

PC / Woonplaats _____

Telefoonnummer _____

E-mail _____ @ _____

Datum _____

Plaats _____

Handtekening _____

Knip het formulier (deze pagina) uit de nieuwsbrief en stuur het gefrankeerd in een envelop op naar:

Stichting Winstuitverlies
T.a.v. secretariaat
p/a Mezenhof 13
2935 VH Ouderkerk a/d IJssel

In te vullen door administratie Stichting Winstuitverlies:

Relatienummer C…… Datum……

✂

PDC de Herberg in Oosterbeek

In Pastoraal Diaconaal Centrum de Herberg in Oosterbeek kunnen mensen drie tot zes weken als gast verblijven om te schuilen. Alle moeiten en vreugde van het leven worden beleefd en ervaren. Twee van onze oud gasten delen hun ervaringen.

De druppel

Marieke (42): En toen kreeg ik ook nog kanker. Na alles wat er was gebeurd, was dat de druppel. Ik voelde me in de steek gelaten door God. Waar had ik dit aan verdiend? Dat waren gedachten die diep in mij leefden. Uiterlijk ging ik de tegenslagen positief en met humor tegemoet. Met hulp van familie en vrienden heb ik het nog een aantal jaren gered.

Toen was de rek eruit. De grote vragen die ik had, waren niet meer te onderdrukken. Wat kon de bedoeling zijn van al die sores? Waar was God? Ik voelde niets van Hem! Gelukkig heeft een vriendin toen de dominee gewaarschuwd. In de gesprekken met hem kwam alle boosheid, verdriet en angst op tafel. Ook trokken we samen de conclusie dat er meer zorg nodig was.

Zo kwam ik bij de Herberg. In het intakegesprek werd duidelijk dat een verblijf in Oosterbeek waarschijnlijk wel iets voor mij zou kunnen betekenen. Vooral omdat ik pastorale zorg zocht. Naast de rust en tijd om na te denken, was het voor mij goed om telkens weer terug te kunnen vallen op de gastvrouwen en –mannen. Deze mensen en mijn persoonlijk begeleider gaven me de ruimte die ik nodig had.

Ik kreeg eyeopeners aangereikt waar ik wat mee kon. Ik leerde kijken vanuit Bijbels perspectief, hoe ik als mens verder kon gaan in het leven met de Heere God en mezelf. Door de begeleiding heen liet de Heere God zien dat Hij nooit loslaat, ook al voelde ik het wel zo. Wat mij heel goed beviel was het feit dat ik rechtstreeks aangesproken werd op mijn geloof. Dat was lang niet altijd gemakkelijk, maar voor mij heel heilzaam.

Langzamerhand, met veel ruggensteun kreeg ik weer vastere grond onder de voeten. Mijn leven kreeg weer perspectief en ik ontving ruimte om stappen te zetten die ertoe hebben bij bijgedragen, dat ik de problemen van elke dag beter kan hanteren. De omstandigheden zijn niet veranderd. Maar ik kan met Gods hulp weer verder. Daar heeft het verblijf in de Herberg aan toe bijgedragen.

Wat doen we met zijn kleren?

30 jaar ben ik getrouwd geweest. Samen kregen we 4 prachtige kinderen. En toen, na bijna 2 jaar ziek te zijn geweest, stierf mijn man.

Tijdens zijn ziek zijn, waarin we veel praatten over zijn naderende einde, had ik bij iemand een kleed gezien dat gemaakt was van overhemdstofjes. 'Dat moet ik onthouden', dacht ik. Ik ben graag bezig met lapjes, naald en draad.

Mijn man moest ik loslaten, maar zijn kleding, daar kon ik nog wat mee! Het moest een kleed worden, een troostkleed. De zo vertrouwde geur hing er soms nog in. Potloodjes en pepermuntjes kwam ik tegen in z'n jaszakken, een briefje met aantekeningen. Heimwee, en stil geluk om wat was, streden om voorrang.

En toen de schaar in dat overhemd waar ik hem zo graag in zag, in de polo die hij de laatste zomer nog veel droeg, inde spijkerbroek met vale plekken die hij droeg naar de moestuin. De laatste broek die ik voor hem kocht en die hij bijna niet gedragen had. Ook dat overhemd waarvan de kinderen zeiden: 'dat is altijd een lelijk ding geweest'. Al knippend, passend, naaiend, huilend en lachend, kwamen de dierbaarste herinneringen weer in mijn gedachten.

De naaimachine ging mee naar de Herberg, waar ik een aantal weken was om op adem te komen. Heel wat uurtjes heb ik gewerkt aan mijn kleed. Tijdens de creatieve activiteiten, maar ook daarbuiten.
Het moment kwam, dat ik ook de tekst van de rouwkaart erop kon stikken. De tekst, die mijn man zelf had gekozen. Ook zijn geboorte- en sterfdatum hebben een plekje gekregen.

En nu, nu zorgt mijn troostdeken voor warmte op lange avonden en in koude nachten als ik hem weer zo mis.

In PDC de Herberg richten we ons op pastorale zorg tijdens en/ of na een ingrijpende periode in het leven. Dit komt tot uiting in de dagopening en dagsluiting, 3x per week de bijbelbespreking, persoonlijke gesprekken met vaste begeleider, de onderlinge contacten en ontmoetingen. Tijdens de themaochtend bespreken we diverse thema's zoals: gevoelens en zelfvertrouwen.

Daarnaast bestaat het dagprogramma uit creatieve activiteiten en wandelen in de directe omgeving. De prachtige omgeving leent zich om even weg te mijmeren bij het schitterende uitzicht. In het dagprogramma van de Herberg is voldoende gelegenheid om de rust en stilte te zoeken.

Voor meer informatie kunt u contact opnemen met:
PDC de Herberg,
Pietersbergseweg 19,
6862 BT, Oosterbeek
026-334 22 25
www.pdcdeherberg.nl.

PASTORAAL DIACONAAL CENTRUM
de Herberg

Contact Rondvaart Winstuitverlies op de Linge

Bent u, uw gezin of jij getroffen door of betrokken bij kanker? Kom aan boord van de Parel van de Linge die speciaal voor informeel contact tussen u en jou is afgehuurd door Stichting Winstuitverlies. Tijdens de rondvaart in een prachtige omgeving geniet u en jij van een buffet.

Dan is deze Contact Rondvaart Winstuitverlies speciaal voor u, uw gezin & voor jou!

De Contact Rondvaart Winstuitverlies op de Linge wordt voor de eerste keer georganiseerd door Stichting Winstuitverlies. Om u én jou getroffen door of betrokken bij kanker de gelegenheid te geven elkaar, naast de bezinnende contactdagen, ook op een informele wijze te ontmoeten. Het schip wordt in zijn geheel afgehuurd door de stichting, zodat het besloten karakter gegarandeerd is. U betaalt het buffet, de huurprijs van de boot en de consumpties zijn voor rekening van de stichting.

Wanneer?
D.V. zaterdag 10 juni 2017 van 11 – 14 uur (Afvaart 11 uur)

Waar?
Veerstoep 2 in Leerdam (Gratis parkeren op loopafstand)

Aanvullend op de rondvaart:
Breng een bezoek aan het Statenbijbelmuseum of aan de Glasblazerij Leerdam

Meer info & opgave:
0341-250434 of
www.winstuitverlies.nl

Frank twee keer uit Gods Hand gekregen

De ouders van Frank van den Berg, Gert en Karin, delen hun ervaring van de ziekte en het herstel van hun zoon. Zij hebben hun verhaal zelf geschreven.

Graag willen wij jullie wat vertellen over onze gezinssituatie, zoals deze was toen onze zoon Frank ziek werd, nu 15 jaar geleden.

Frank, de tweede zoon in ons gezin, was 6 jaar oud toen hij de diagnose Acute Myeloïde Leukemie (AML) kreeg. Het was altijd een vrolijk en levenslustig kind wat graag buiten speelde en bezig was. De maanden voorafgaand aan de diagnose kreeg Frank steeds meer klachten. In drie maanden tijd kreeg hij vier keer een longontsteking zonder dat de artsen aan AML dachten. De kinderarts vond dat Frank zijn neus- en keelamandelen er nodig uit moesten. Ook kreeg hij medicatie voor zijn luchtwegen en werd hij op allergieën e.d. getest. Telkens leken de klachten even te verminderen, maar keerden ze toch zo weer terug. Frank veranderde van een levenslustig kind in een vermoeid kind, een wit gezichtje, te moe om nog kind te kunnen zijn…. z'n fietsje kreeg hij haast niet meer vooruit.

Als moeder kreeg ik steeds meer het bange voorgevoel dat er iets heel ergs aan de hand kon zijn. Dat voorgevoel deelde ik, soms ook met angst en tranen, met de huisarts. Toch stelde de huisarts, maar ook de kinderarts, mij steeds weer gerust. Als ouders kwamen we niet verder, zelfs niet het laatste weekend voor de diagnose. Totdat Frank in enkele dagen zo ziek werd… de 4^{e} longontsteking.

In dat Pinksterweekend bezochten wij met ons doodzieke kind de HAP-arts. Ook die arts stuurde ons, ondanks onze noodvraag, niet door. Wel vond de arts dat er bloed geprikt moest worden. Maar dat kon wel wachten tot na het weekend. De dinsdag na Pinksteren 2002 werd er bloed geprikt en ging alles ineens in een stroomversnelling.

Stond ik als moeder die ochtend vroeg nog met mijn doodzieke kind in mijn armen voor de balie bij de kinderarts, in de hoop hem even te mogen spreken waar ik de kans niet voor kreeg, zo werd ik een paar uur later gebeld dat wij direct moesten komen. De uitslag was heel ernstig. Als vader werd ik gebeld op m'n werk. Er was iets mis met de bloeduitslag. Ik moest direct naar het ziekenhuis in Gouda komen. Zo zagen wij elkaar in de spreekkamer, Frank hangend op schoot bij zijn moeder. De uitslag verraste ons niet… ons vermoeden dat het om

leukemie ging was ondertussen al heel sterk geworden. Met deze uitslag kwam er ook een einde aan al onze onzekerheid. Maar dit was ook het begin van een lange, zware en onbekende weg voor Frank, voor ons….

Direct werden wij doorgestuurd naar het Sofia Kinderziekenhuis in Rotterdam, waar verder onderzoek werd gedaan naar de vorm van leukemie. Opnieuw volgden dagen vol spanning en onzekerheid. Toen kwam de uitslag: Frank had de meest agressieve vorm: Acute Myeloïde Leukemie. Een zware behandeling met chemo en een beenmergtransplantatie was nodig, waarvoor een langdurige opname noodzakelijk was. De kans op overlijden was groot, de gevolgen op de zware behandelingen waren ook niet zonder gevaar…. De arts verwoordde het zo: “we gaan vuur met vuur” bestrijden.

Om de beurt bleven wij in het ziekenhuis bij Frank slapen. Eén van de moeilijkste dingen vonden we dat ons gezin uit elkaar gescheurd werd. Naast Frank hadden wij nog een oudere zoon van 8 jaar oud en onze jongste zoon van 2 jaar oud. Ook voor hen was het heel moeilijk, onbegrijpelijk ook. Het was heel zwaar voor hen om zo ineens in een totaal andere gezinssituatie terecht te komen!

Gelukkig ondervonden wij heel veel medeleven uit de familie, vrienden en de kerkelijke gemeente. Direct stond er opvang klaar en kregen we hulpaanbod van veel kanten. Als vader kreeg ik al deze maanden vrij van m’n werk om er voor Frank en het gezin te kunnen zijn. De oudste en de jongste sliepen de eerste 3 maanden elke nacht met één van ons thuis, terwijl de ander bij Frank in het ziekenhuis sliep. Dit wisselden we steeds af. Overdag werden onze twee zoons volgens een opgesteld rooster opgevangen in familie-vriendenkring. Zo bleef hun leventje zo normaal mogelijk verlopen en konden wij ook bij Frank in het ziekenhuis zijn. Het is moeilijk geweest om mee te leven en te genieten van de dingen die voor hen belangrijk waren. Zo liep ons oudste kind mee met de Avondvierdaagse en stond ik als vader bij de intocht. Wat heb ik dat als schrijnend ervaren: al die vrolijke, gezonde en joelende kinderen, en Frank zo ziek…

Frank nam de uitslag, de diagnose, stilletjes op. Hij verwerkte alles op zijn eigen stille manier, vooral in creatieve vorm. Hij tekende heel veel. Tekeningen waarin oorlogsdreiging te zien was. Zijn verwerking zag je terug in zijn tekening en spel, voor zover hij nog spelen kon. Hij besefte de ernst van zijn ziek-zijn, ook werd hij zieker van de zware kuren. Een kuur duurde meestal 7 – 10 dagen. Per infuus kreeg Frank verschillende soorten chemo en de andere medicatie toegediend. De voeding ontving hij per sonde. Van gewone voeding werd Frank misselijk. Zoveel

mogelijk verzorgden wij Frank zelf. De eerste maanden sliepen wij bij hem op zijn kamer. Zo waren wij altijd bij hem.

Hoewel de weg zwaar en onbekend was hebben wij deze tijd toch, vooral in geestelijk opzicht, als heel zegenrijk ervaren. Vanaf de eerste dag in het Sofiaziekenhuis sprak de Heere op indringende wijze tot ons uit Psalm 91: “U zal geen kwaad wedervaren, geen plaag zal uw tent naderen. Want Hij zal Zijn engelen van u bevelen dat zij u bewaren op al uw wegen.” De hele psalm vloeide als het ware naar binnen, waarin wij zeer de nabijheid van de Heere ervaarden. Hoe de weg zou gaan, wisten we niet. Maar wel dat wat de Heere deed goed was. Dat bleef ons bij in al de maanden die volgden. Gedragen door de Heere en gesteund door het vele gebed bij allen die ons lief waren; familie, vrienden en onze gemeente. Gaandeweg merkten we, dat de Heere deze psalm ook letterlijk vervulde aan ons kind. De behandelingen konden veel bijwerkingen hebben, zoals slijmvliezen die stuk gaan met ernstige gevolgen. Patiëntjes links en rechts van Frank hoorde we soms kermen van de pijn, ernstig ziek geworden en naar het IC gebracht. Bij Frank bleven deze ernstige bijwerkingen uit…. wij zagen er Gods Hand in, verwoord in bovengenoemde psalm! Ook Frank mocht zich in kinderlijk vertrouwen aan de Heere overgeven. Hij had soms zeer opmerkelijke uitspraken, wat ons stil maakte.

Tussen de kuren door kon Frank een aantal dagen naar huis. Dit was erg spannend, maar we genoten daar als gezin heel erg van. Zelfs hebben we als gezin nog enkele uitstapjes kunnen maken, hoewel wij altijd heel alert moesten zijn op infecties, koorts, etc. Soms waren we ook binnen één dag alweer terug, vanwege dreigend infectiegevaar. Zo ging het ook in het tweede deel van de behandeling. Na drie maanden werd Frank overgebracht naar het LUMC in Leiden voor zijn laatste zware chemo, een totale lichaamsbestraling en de beenmergtransplantatie. Dit zou ook een periode van 3 maanden in beslag nemen.

In het Sofia lag Frank alleen op een kamer. In Leiden moest Frank zijn hele verblijf in een steriele ruimte verblijven. Zijn weerstand zou echt naar een nulpunt gebracht worden om zijn eigen beenmerg te vernietigen. Als ouders mochten wij alleen bij hem komen met speciale kleding aan, een mondkapje voor, e.d. Zeer aangrijpend om op terug te zien. Op dat moment vonden we het fijn dit te kunnen doen. Het waren zware en risicovolle behandelingen die ook weer veel gevaarlijke bijwerkingen als gevolg konden hebben. Op een wonderlijke wijze bleven ook die uit… waarin we de Hand van de Heere opnieuw op mochten

merken. Ook Frank zelf heeft hierin heel sterk Gods nabijheid ervaren. Al werd hij wel erg ziek, misselijk van de behandelingen, en raakte hij er erg door verzwakt.

Om in deze zware, risicovolle periode dichtbij Frank te kunnen zijn, besloten we om in deze periode in het Ronald MacDonaldhuis in Leiden te slapen. Onze andere kinderen logeerden door de week bij anderen, maar in de weekenden bij ons in het MacDonaldhuis. Dat gaf ons als gezin meer rust. Wat is het fijn dat er zulke huizen zijn!

Onze jongste zoon Coert (foto links), ondertussen net 3 jaar oud, kon beenmergdonor zijn voor Frank. Dat er een donor in ons gezin was, hebben we als geschenk van de Heere ervaren. Identiek beenmerg, terwijl de kans daarop ook binnen het gezin maar 25% is.

De behandelingen werden gezegend en Frank mocht na een half jaar weer mee naar huis. De eerste tijd was hij erg kwetsbaar. Door aanhoudende misselijkheid, waardoor hij moest overgeven, spuugde hij de sonde steeds uit. Het weer inbrengen van de sonde was een zeer moeizame handeling voor Frank. Een heropname bleek nodig vanwege het gevaar op uitdrogen. Ook was de kans op afstoten van het beenmerg groot. Toch knapte Frank langzaam verder op en kregen we hem als voor de tweede keer uit Gods Hand. God alleen zij alle eer!

Nu wij dit schrijven is het 15 jaar verder. Frank (links foto) is nu 21 jaar. Het gaat goed met hem en hij hoopt dit jaar af te studeren voor HBO Bedrijfskunde. De hiervoor beschreven ingrijpende gebeurtenis is een ‘hoofdstuk’ wat nooit afgesloten wordt. De behandelingen hebben offers gevraagd… In de jaren erna kwam het proces van verwerken bij Frank op gang. In de puberteit begon hij erover te praten. Hoe hij heeft ervaren dichtbij de dood te zijn geweest. En toch altijd Gods Weg met hem heeft goed gekeurd.

Ons gezin werd na de ziekte van Frank, nu bijna 13 jaar geleden, verblijdt met een vierde zoon en broer Sander. Wat een grote blijdschap, na een moeilijke tijd! Sander hebben we een keer meegenomen naar het ziekenhuis toen Frank op controle moest. Samen zijn wij naar het kamertje gegaan waar Frank heeft gelegen. Een ontroerend en aangrijpend moment. Zo konden we Sander ook

deelgenoot maken van de verwerking van deze moeilijke periode in ons leven, voor zijn geboorte.

De controles, die levenslang blijven, zijn spannend. Zeker de eerste controles. Wat zijn wij dankbaar voor de vele controles die telkens weer goed bleken te zijn! Maar wat voelen wij ook de pijn en het verdriet in confrontatie met de gevolgen. Nu blijkt wat de kuren en de lichaamsbestraling hebben aangericht… Zo werkt zijn lever inmiddels niet goed meer en functioneert zijn milt niet meer. Daardoor leeft Frank op dieet en zal hij zich altijd aan moeten passen. De verwerking van de gevolgen van zijn ziekte, de onzekerheid over zijn toekomst, trekken een diep spoor door zijn en ons leven. Het geeft soms nog veel moeite, pijn en ook angst. Gelukkig is hiervoor ook openheid onderling in het gezin. Het is bijzonder om te zien hoe de broers met hem meeleven, rekening met Frank houden en er voor hem zijn. Toch ervaart hij ook eenzaamheid… omdat bij zovelen in zijn omgeving, dichtbij en verder af, het hoofdstuk is afgesloten en hem niet meer begrijpen in alle moeiten die hij in zijn leven ervaart.

In deze weg ervaren we boven dit alles de kracht die de Heere ons geeft. Verwonderen wij ons over de onderworpenheid die de Heere Frank in zijn leven geeft. Regelmatig zegt hij: “Hoe moeilijk deze periode in mijn leven ook was, ik had de ziekte toch niet willen missen”. De Heere is hem nabij geweest, en dat mag hij bij tijden nog heel sterk ervaren. Het is zijn wens en gebed dat hij ook na zijn studie iets mag betekenen, naast zijn baan, voor andere mensen in nood.

Door het stukje eenzaamheid wat ook wij ervaren in de zorgen rond de late effecten van de ziekte van Frank, zijn wij bij de stichting “Winst uit Verlies” terecht gekomen. Het is zo moeilijk om aansluiting te vinden en erover te kunnen praten bij anderen die dit niet meegemaakt hebben. De warmte en de (h)erkenning binnen deze stichting met zoveel lotgenoten, in welke vorm dan ook, bemoedigen ons. Voor Frank zelf is deze stap nog moeilijk. Misschien komt dat nog.

Bovenal deed het ons goed om met zovele lotgenoten samen te zijn rond het Woord van de Heere. Zijn Weg met ons te zien als een rode draad door ieders’ leven heen! Dat het geloof in de Heere ons allen samen mag binden, ook met het oog op de toekomst, is onze wens en gebed!

Karin en Gert van den Berg, Gouda

Landelijke contactdag Najaar 2017

Thema 'In de Schuilplaats des Allerhoogsten' - Psalm 91

Verlies van gezondheid en geliefde(n) door de ziekte kanker is ingrijpend. Momenten van moedeloosheid en eenzaamheid zijn niet vreemd. Waar vind je een veilige plaats om zonder vrees te schuilen ook in de nacht van je leven?

Wanneer?
D.V. zaterdag 18 november 2017 om 10:30 uur. Vanaf 10:00 uur is de ontvangst.

Waar?
Bethlehemkerk, Oudelandseweg 50, 3443AC in Woerden.

Spreker?
Het thema wordt vanuit bijbels perspectief belicht door ds. IJ.R. Bijl uit Vriezenveen. Hij weet wat kanker uit eigen ervaring en in het pastoraat betekent.

Jongerenweekend 2018

Wie jong geconfronteerd wordt met kanker heeft het moeilijk. Wat brengt het leven? Hoe ziet de toekomst eruit? Hoe verder in geleden verliezen? Het Jongerenweekend is een 'feest' van onderlinge (h)erkenning, verbonden rond Gods Woord. Heb jij kanker of ben je daarvan hersteld? Heeft iemand uit jouw gezin kanker of gehad? Heb jij je vader, je moeder of je broer/zus verloren door kanker? En ben jij 16 jaar of ouder (<30 jaar)? Dan ben jij ook van harte welkom!

Wanneer?
D.V. vrijdag 26 januari om 17:00 uur tot zaterdagmiddag 27 januari 2017.

Waar?
Op een centrale locatie in Nederland die bij aanmelding bekend wordt gemaakt.

Voor meer info & aanmelding: www.winstuitverlies.nl/activiteiten

Hartelijk dank voor uw steun!

Het bestuur wil iedereen die op welke wijze dan ook de stichting steunen hartelijke bedanken. Maandelijks ontvangt de stichting bedragen van particulieren, kerkelijke verenigingen en gemeenten. Donaties, collecte of welk bedrag aan giften ook helpt mee om het doel van de stichting te kunnen realiseren.

Een bijzonder grote zegen dat de Heere harten neigt en handen vaardig maakt om bij te dragen aan het doel van de stichting, vanuit Gods Woord steun en troost bieden bij kanker.

Familie Wagenaar die de kaartverkoop in Zeeland e.o. voortzet ten bate van de Winstuitverlies na overlijden van hun man en vader Henk. Ook stonden zij met de kaarten op de laatste contactdag van Winstuitverlies. Van een deel van de opbrengst trakteerden zij de deelnemers dit keer op een echte Zeeuwse bolus!

Regina van Asselt die naast op verschillende contactdagen ook in haar woonomgeving op activiteitenmarkten staat met een verkoopkraam voor Winstuitverlies. Zo ook op deze foto op een beursje in Leerbroek wat € 377 opbracht.

Wilt u ook meehelpen Winstuitverlies bekend te maken, ons uitnodigen voor een lezing en/of uw creaties in uw woon omgeving verkopen? Neem contact met ons op!

Online fotokaarten met of zonder tekst kopen? Kreakaart.nl biedt die mogelijkheid waarvan een deel van de opbrengst ten goede komt aan Winstuitverlies. Kijk voor de bestelwijze op: www.winstuitverlies.nl/kreakaart

Deco Art bvba (www.decoart.be) schonk spontaan de stichting kosteloos twee extra banners.

Bestel de Bundel Winst *uit verlies*

De boodschap 'U of jij hebt kanker' heeft grote impact. Wat een verdriet, pijn en eenzaamheid! Wie zal troost kunnen bieden?

Gods Woord wijst de weg naar dé Troost bij kanker. Stichting Winstuitverlies wil vanuit dat Woord van God steun en troost bieden bij deze ernstige ziekte. In deze bundel vindt u de lezingen die in de achterliggende vijf jaar op de contactdagen door predikanten vanuit hun eigen ervaring en het pastoraat gehouden zijn. Zij geven het Woord door en wijzen op dé Troost(er), dé Winst in verlies. Deze Boodschap heeft mensen mét of hersteld van kanker, hun naasten, nabestaanden, maar ook de gezonde medemens alles te zeggen. Ook worden praktische en pastorale handvatten gegeven over 'hoe verder als kanker je treft'.

De bundel is te bestellen bij de stichting voor slechts € 14,95 (excl. verzendkosten) en wordt u toegestuurd wanneer u uw adresgegevens mailt naar: info@winstuitverlies.nl of telefonisch 0341-250434

Vragen over de weg die de Heere met u gaat bij kanker of verlies?

Vragen die u niet kwijt kunt, omdat u zich niet goed begrepen voelt? U uw eigen vragen ook niet goed begrijpt? Stel ze aan één van deze predikanten die zelf weten wat het is om met vragen als kanker je treft te worstelen.

Ds. L. de Wit, mail: dsdewit@winstuitverlies.nl of 0341-357500
Ds. A.J. de Waard, mail: dsdewaard@winstuitverlies.nl of 0113-745229

Colofon

De nieuwsbrief van Stichting Winstuitverlies verschijnt tweemaal per jaar. Donateurs krijgen de nieuwsbrief kosteloos thuisgestuurd.

Secretariaat stichting:
p/a Mezenhof 13
2935 VH Ouderkerk aan den IJssel
Info: secretariaat@winstuitverlies.nl Website: www.winstuitverlies.nl

Rekeningnummer (IBAN): NL63 RABO 01575.84.151
Stichting Winstuitverlies is een Algemeen Nut Beogende Instelling (ANBI). Dit betekent dat Winstuitverlies officieel als 'goed doel' is aangemerkt door de Belastingdienst. Uw giften aan Winstuitverlies zijn dus aftrekbaar voor de inkomsten- of vennootschapsbelasting

Bestuur
Dhr. H.J. Koetsier (voorzitter)
Mevr. M.G. Otterspeer (secretaresse)
Dhr. E. Joosse (penningmeester)
Mevr. G.H. de Waard-Vuyk (PR)

Comité van Aanbeveling
Ds. G.J van Aalst
Dhr. H van Groningen, dir. De Vluchtheuvel
Ds. P.C. Hoek
Dr. P Honkoop, MDL-arts
Dr. C.S.L. Janse, oud-hoofdredacteur RD
Ds. M.A. Kempeneers
Ing. J. Koetsier, oud-dir. Erdee Media Groep
Dhr. L.A. Kroon, directeur JBGG
Ds. W. Pieters
Ds. A. Schot
Ds. A. Schreuder
Ds. A.J. de Waard
Ds. L. de Wit

Winst uit Verlies

Meer Informatie?

Mail naar: info@winstuitverlies.nl
of bel naar 0341-250434

Secretariaat Stichting Winstuitverlies
p/a Mezenhof 13
2935 VH Ouderkerk aan den IJssel
E: secretariaat@winstuitverlies.nl
I: www.winstuitverlies.nl